

[Anker Jørgensen]

En tredje ting, hr. Enggaard sagde, var, at der måske nok kan spares nogle ressourcer i Nordisk Råd, og hr. Enggaard henviste bl.a. til, at der kunne være overlapninger mellem f.eks. det, der besluttes i EF, og det, der skulle besluttes i Nordisk Råd; jeg ved ikke, om min måde at citere det på er rimelig og rigtig.

Jeg vil sige, at det er klart, hvor der er tale om decideret overlapning, men jeg opfatter det på en lidt anden måde, nemlig således, at det, vi skal gøre for Europa, er at koordinere de nordiske synspunkter i forhold til det, der er under overvejelse i EF, således at vi kan være med til at påvirke den europæiske udvikling. Så er det ikke dobbeltkonfekt, men en vigtig supplerende manøvre for at varetage Nordens interesser i det større europæiske fællesskab.

Hr. Enggaard var også lidt utilfreds med, at det ikke var lykkedes at få Nordisk Råds sekretariat under samme tag som Nordisk Ministerråd. Det vil med andre ord sige, at Nordisk Råds – altså parlamentarikersidens – sekretariat i Stockholm skulle flytte til København og komme under fælles tag med Ministerrådet. Jeg deler fuldstændig det synspunkt, som også andre har været inde på, nemlig at det var ærgerligt, at det ikke lykkedes, for det var meget logisk at gøre det; det ville have gjort samarbejdet mellem ministersiden og parlamentarikersiden noget mere effektivt, og der ville oven i købet kunne spares penge. Derfor var det kedeligt, det ikke kunne lade sig gøre, men når det land, der skulle afgive det, nemlig Sverige, absolut ikke ville, møder vi det samme problem, som man også møder i EF: Det er ikke muligt at flytte institutioner, hvis der er et land, der ikke vil det, og derfor må man sige, at der skal opnås enighed om den slags ting. Hvis Sverige så endda havde stået alene, men Sverige fik meget hurtigt opbakning af Finland og Norge, og så ville det jo være sin egen sag, at Danmark skulle gøre forsøg på at presse en afgørelse igennem, når det var os, der ville få sekretariatet til København. Det var simpelt hen ikke muligt, og det må vi tage til efterretning, selv om jeg er enig i beklagelsen over det.

Derudover har jeg i øvrigt ikke bemærkninger til det, der er sagt, men jeg synes, at debatten for en stor dels vedkommende har været ganske interessant og positiv. Det, det drejer sig om, er: Nordisk Råd er der, Nordisk Råd skal blive der, Nordisk Råd skal have nye op-

gaver, og de nye opgaver skal ses i et europæisk perspektiv. Det er ikke godt nok, som det er i øjeblikket, men det kan blive endnu bedre, når vi nu også får rettet op på noget af det, som man indtil nu ikke har accepteret. F.eks. er hr. Engell og undertegnede meget enige om, at de bare skal se og blive enige med os i de punkter, som vi begge har kritiseret.

Så jeg er fuld af tillid til, at sessionen i Oslo i de kommende dage vil blive af en vis betydning for det nordiske samarbejde.

Engell (KF):

Jeg vil godt takke ministeren for det sidste svar, og jeg vil vælge at fortolke det på den måde, at ministeren og den danske regering, mere diplomatisk end jeg var i stand til at formulere mig, vil gøre de andre lande opmærksom på, at det kunne være, at de også var nået frem til den konklusion, at når man mødes på mandag, er det ikke nogen god idé at gennemføre de ændringer af Helsingforsaftalen, som Ministerrådet oprindeligt foreslog.

Den anden del er også et spørgsmål om Helsingforsaftalen, nemlig vedrørende budgettet, som ministeren også kommenterede. Det Konservative Folkeparti ønsker ikke en oppustning af de nordiske budgetter, vi ønsker også nordisk sparsommelighed, men det ville være af betydning for Nordisk Råds arbejde, at når ministrene har fastsat den samlede budgetramme – og det bør fortsat være en ministerkompetence – er det politikerne i Nordisk Råd, der foretager prioriteringerne, og de prioriteringer, politikerne så når frem til, skal være bindende for regeringerne. Det tror vi vil kunne give mere engagement, mere dynamik, mere interesse for det nordiske arbejde, og det vil også give de nordiske landes politikere en forpligtelse, som de ikke har i dag, eller som i hvert fald nogle måske ikke tager helt så alvorligt, som de bør.

Derfor håber jeg meget, at man også fra den danske regerings side vil støtte det forslag, der nu ligger fra Juridisk Utskott til sessionen, og som indebærer en sådan opstramning og præcisering af, at ministrene laver rammen, og at politikerne diskuterer, hvordan man inden for rammen bør anvende midlerne.

Ministeren var også i sit indlæg inde på samarbejdet med delegationen, og jeg føler mig overbevist om, at jeg taler på delegationens vegne, når jeg siger, at vi ønsker også et godt